

HØJESTERETS DOM

afsagt tirsdag den 16. juni 2026

Sag BS-48218/2025-HJR
(2. afdeling)

A
(advokat Rasmus Munk Nielsen)

mod

Skatte- og Vækstministeriet
(advokat Steffen Sværke)

Sag BS-48242/2025-HJR

B
(advokat Rasmus Munk Nielsen)

mod

Skatte- og Vækstministeriet
(advokat Steffen Sværke)

Sag BS-48245/2025-HJR

X A/S (tidligere Y Holding A/S)
(advokat Rasmus Munk Nielsen)

mod

Skatte- og Vækstministeriet
(advokat Steffen Sværke)

I tidligere instanser er afsagt dom af Retten i Svendborg den 12. juni 2023 (BS-3002/2021-SVE, BS-3045/2021-SVE og BS-3087/2021-SVE) og af Østre Landsrets 8. afdeling den 8. april 2025 (BS-34029/2023-OLR, BS-34030/2023-OLR og BS-34032/2023-OLR).

I pådømmelsen har deltaget fem dommere: Lars Hjortnæs, Jan Schans Christensen, Kristian Korfits Nielsen, Jørgen Steen Sørensen og Søren Højgaard Mørup.

Påstande

Parterne har gentaget deres påstande.

Højesterets begrundelse og resultat

Sagens problemstillinger

Sagen angår i første række, om skattemyndighederne (SKAT) har været berettiget til at tilbagekalde en tilladelse til, at A og hans søn B skattefrit kunne ombytte deres aktier i selskabet Y Holding A/S (i dag X A/S) med anparter i et nystiftet holdingselskab og derpå ophørsspalte det nystiftede selskab i to anpartsselskaber. Derved ville de opnå, at de ejede aktierne i Y Holding via hvert deres anpartsselskab (holdingselskab), uden at de skulle beskattes som følge af afståelsen af aktierne i Y Holding.

Hvis tilbagekaldelsen er gyldig, er spørgsmålet i anden række, om SKAT rettidigt har genoptaget As og Bs skatteansættelser for indkomståret 2011 med henblik på at ændre dem som konsekvens af tilbagekaldelsen. Spørgsmålet er desuden, om afgørelserne om at ændre skatteansættelserne under alle omstændigheder er ugyldige som følge af en mangel ved SKATs begrundelse for at genoptage skatteansættelserne.

Tilbagekaldelse af tilladelsen til skattefri aktieombytning og spaltning

A og B ejede i begyndelsen af 2011 henholdsvis 83 % og 17 % af aktierne i Y Holding. Y Holding ejede og ejer fortsat Z A/S, der driver virksomhed med bl.a. køb og salg af biler.

Y Holding ansøgte den 20. juni 2011 om tilladelse til at foretage en skattefri aktieombytning og ophørsspaltning. Aktieombytningen bestod i, at A og B skulle overdrage deres aktier i Y Holding til et nystiftet anpartsselskab mod at få anparter i dette selskab. Det nystiftede selskab skulle ifølge ansøgningen umiddelbart efter ombytningen ophørsspaltes i to anpartsselskaber, således at det ene

anpartsselskab, der skulle ejes 100 % af A, kom til at eje 83 % af aktierne i Y Holding, mens det andet anpartsselskab, der skulle ejes 100 % af B, kom til at eje 17 % af aktierne i Y Holding.

Om formålet med omstruktureringen af koncernen er i ansøgningen anført bl.a., at A overvejede at lade koncernen investere i en udlejningsejendom, og at investering i udlejningsejendomme ønskedes adskilt fra koncernens kerneforretning for at sprede den forretningsmæssige risiko. Det er også anført, at A ved omstruktureringen kunne få allokeret udbytte til sit holdingselskab og herefter lade holdingselskabet investere i ejendomme, idet B ikke ønskede at investere i ejendomme. Endvidere fremgår det, at omstruktureringen ville muliggøre, at et eventuelt fremtidigt generationsskifte af Y Holding kunne foretages ved handel mellem As og Bs respektive holdingselskaber uden beskatning.

Den 21. juli 2011 imødekom SKAT ansøgningen med såkaldte anmeldelsesvilkår og gav dermed tilladelse til skattefri aktieombytning og ophørsspaltning. Vilkårene, der var gældende i en periode på 3 år efter ombytningen og spaltningen, indebar, at SKAT skulle underrettes, *hvis* der i perioden var ønske om at ændre i den koncernstruktur, der var etableret ved omstruktureringen, *hvis* der skete andre væsentlige ændringer i forhold, der dokumenterede, at der ikke forelå skatteundgåelse eller skatteunddragelse, eller *hvis* der i øvrigt skete ændringer i forhold af betydning for, om tilladelsen kunne opretholdes.

Aktieombytningen og ophørsspaltningen blev herefter gennemført i efteråret 2011 og vinteren 2011/2012.

I april 2012 blev det besluttet at udlodde ekstraordinært udbytte på 63.953.000 kr. fra Y Holding til As og Bs holdingselskaber. Bs holdingselskab modtog 17 % heraf svarende til 10.872.010 kr. og købte umiddelbart herefter aktier i Y Holding for 10.866.120 kr. – svarende til 23 % af aktiekapitalen i Y Holding – fra As holdingselskab. Udlodningen og aktieoverdragelsen blev ikke anmeldt til SKAT.

Den 10. juni 2016 tilbagekaldte SKAT tilladelsen. Landsskatteretten stadfæstede afgørelsen den 4. juli 2019, med henvisning til at den ansøgte omstrukturering havde skatteundgåelse som et af hovedformålene.

Højesteret bemærker, at tilladelsen er udstedt med hjemmel i aktieavancebeskatningslovens § 36, stk. 1 og 2, og fusionsskattelovens § 15 a og § 15 b, som gennemfører fusionsskattedirektivet (nu Rådets direktiv 2009/133 af 19. oktober 2009).

Det fremgår af direktivets artikel 15, stk. 1, litra a, at en medlemsstat kan afslå eller inddrage adgangen til at anvende direktivets regler om aktieombytning og

spaltning, hvis aktieombytningens eller spaltningens hovedformål eller et af hovedformålene er skatteunddragelse eller skatteundgåelse. Hvis transaktionen ikke foretages af gyldige forretningsmæssige årsager som f.eks. omstrukturering eller rationalisering af aktiviteterne i de selskaber, som deltager i transaktionen, kan der ifølge bestemmelsen være grund til at formode, at hovedformålet eller et af hovedformålene er skatteunddragelse eller skatteundgåelse.

Højesteret finder, at der ved vurderingen af, om hovedformålet eller et af hovedformålene med en omstrukturering er skatteunddragelse eller skatteundgåelse, skal foretages en samlet vurdering af den konkrete transaktion, jf. herved EU-Domstolens dom af 17. juli 1997 i sag C-28/95 (Leur-Bloem), præmis 41.

Det følger endvidere af EU-Domstolens praksis, at medlemsstaterne kun undtagelsesvis og i særlige tilfælde kan inddrage adgangen til at anvende fusions-skattedirektivets bestemmelser, og at en transaktion, der bygger på flere formål, hvori skattemæssige betragtninger kan indgå, kan udgøre en forsvarlig økonomisk betragtning, hvis de skattemæssige betragtninger ikke er fremherskende i forbindelse med den pågældende transaktion, jf. dom af 20. maj 2010 i sag C-352/08 (Modehuis), præmis 45, og dom af 10. november 2011 i sag C-126/10 (Foggia), præmis 35.

Det tilkommer i øvrigt medlemsstaterne, under hensyn til proportionalitetsprincippet, at fastsætte de nærmere regler for gennemførelsen af bestemmelsen i direktivets artikel 15, stk. 1, litra a, jf. Leur-Bloem-dommen, præmis 43.

Det fremgår af forarbejderne til aktieavancebeskatningslovens og fusionsskatte-lovens regler om skattefri omstrukturering (Folketingstidende 2006-07, tillæg A, lovforslag nr. L 110, s. 3730), at SKAT i sin behandling af ansøgninger om tilladelse til skattefri omstrukturering påser bl.a., at omstruktureringen er båret af forsvarlige forretningsmæssige begrundelser og ikke reelt bliver benyttet til at afstå aktiver skattefrit og derved til at omgå avancebeskatningen.

Højesteret finder, at efterfølgende dispositioner i og mellem de involverede selskaber må indgå i den samlede vurdering af, om hovedformålet eller et af hovedformålene med omstruktureringen har været skatteundgåelse.

I den konkrete sag lægger Højesteret ligesom landsretten til grund, at en udlodning på omkring 64 mio. kr. blev drøftet allerede i forbindelse med udfærdigelsen af ansøgningen om skattefri omstrukturering.

Højesteret lægger også ligesom landsretten til grund, at udlodningen på ca. 64 mio. kr. ikke var begrundet i et finansieringsbehov vedrørende konkrete ejendomsinvesteringer i As holdingselskab på udlodningstidspunktet i 2012, idet selskabet først foretog ejendomsinvesteringer, efter at tilladelsen var tilbagekaldt i 2016. Højesteret bemærker desuden, at det ikke er påvist, at der i tiden

mellem omstruktureringen og tilbagekaldelsen af tilladelsen i de involverede selskaber er foretaget andre dispositioner, som er forretningsmæssigt begrundede og muliggjort af omstruktureringen af koncernen.

Højesteret lægger ligeledes til grund, at udlodningen muliggjorde, at aktierne i Y Holding kunne overdrages fra As holdingselskab til Bs holdingselskab til en markant lavere pris end forud for udlodningen, og at B med udbyttet fra udlodningen fik finansieret købet af aktierne skattefrit. Højesteret tiltræder, at den omstændighed, at udlodningen og aktieoverdragelsen fandt sted kort tid efter aktieombytningen og ophørsspaltningen, også taler for, at formålet med aktieombytningen og ophørsspaltningen var at muliggøre udlodningen og aktieoverdragelsen uden beskatning.

På den baggrund tiltræder Højesteret, at hovedformålet med aktieombytningen og ophørsspaltningen var skatteundgåelse.

Højesteret finder, at det ikke er en uproportional konsekvens af tilbagekaldelsen af tilladelsen til at afstå aktierne i Y Holding uden afståelsesbeskatning, at A og B skal betale skat af aktieafståelserne, idet hovedformålet med aktieombytningen og ophørsspaltningen som nævnt var skatteundgåelse. Det bemærkes herved, at A og B – hvis de var i tvivl om, hvorvidt udlodningen og aktieoverdragelsen kunne få betydning for, om hovedformålet med aktieombytningen og ophørsspaltningen måtte anses for at være skatteundgåelse – kunne have spurgt SKAT herom i overensstemmelse med anmeldelsesvilkårene.

Højesteret tiltræder på den anførte baggrund, at SKAT har været berettiget til at tilbagekalde tilladelsen.

Genoptagelse af skatteansættelser

Spørgsmålet er herefter, om SKAT rettidigt har genoptaget As og Bs skatteansættelser for indkomståret 2011 med henblik på at ændre dem som konsekvens af tilbagekaldelsen af tilladelsen. Genoptagelsen skete i 2016 efter udløbet af den 3-årige frist for genoptagelse i skatteforvaltningslovens § 26, stk. 1, og spørgsmålet er, om der kunne ske genoptagelse efter den dagældende § 26, stk. 5, hvorefter der gælder en 6-årig frist for genoptagelse for skattepligtige omfattet af skattekontrollovens § 3 B for så vidt angår kontrollerede transaktioner.

A og B og deres selskaber er omfattet af personkredsen i skattekontrollovens § 3 B. Højesteret tiltræder af de grunde, som landsretten har anført, at begrebet ”kontrollerede transaktioner” i skatteforvaltningslovens § 26, stk. 5, omfatter den situation, at en aktionær overdrager sine aktier i et eksisterende selskab til et nystiftet selskab mod at få aktier eller anparten i det nye selskab, når den pågældende ved aktieombytningen opnår at kunne udøve bestemmende indflydelse over det nye selskab, jf. herved også Højesterets dom af 16. december 2025 (UfR 2026.1117).

Højesteret har ved denne dom fastslået, at der hverken i ordlyden af § 26, stk. 8, eller dens forarbejder er holdepunkter for en begrænsning af anvendelsesområdet for § 26, stk. 5, således at stk. 5 ikke omfatter en omstrukturering i form af tilførsel af aktiver. Højesteret finder, at der heller ikke er holdepunkter for, at bestemmelsen i stk. 8 begrænser anvendelsesområdet for stk. 5 ved en omstrukturering i form af aktieombytning og ophørsspaltning.

SKAT har således været berettiget til i medfør af skatteforvaltningslovens § 26, stk. 5, at genoptage As og Bs skatteansættelser for indkomståret 2011 med henblik på at ændre dem som konsekvens af tilbagekaldelsen af tilladelsen til at handle ombytningen af aktier som skattefri.

A og B har anført, at SKATs afgørelser om ændring af deres skatteansættelser for indkomståret 2011 skal tilsidesættes som ugyldige, selv om der måtte være hjemmel i skatteforvaltningslovens § 26, stk. 5, til at genoptage skatteansættelserne. De har nærmere anført, at SKAT i afgørelserne har henvist til skatteforvaltningslovens § 26, stk. 8, som hjemmel for genoptagelse, og at begrundelsen i afgørelserne derfor er mangelfuld.

Der er som fastslået ovenfor hjemmel til at genoptage skatteansættelserne. Den omstændighed, at SKAT oprindeligt har fundet hjemlen til genoptagelse i en forkert bestemmelse, kan ikke føre til, at afgørelserne skal tilsidesættes.

Konklusion og sagsomkostninger

Højesteret stadfæster landsrettens dom.

Til dækning af Skatte- og Vækstministeriets udgifter til advokat for Højesteret skal A betale 200.000 kr., mens B og X hver skal betale 100.000 kr. Der er ved fastsættelsen af beløbene lagt vægt på sagernes værdi, karakter og omfang samt hovedforhandlingens varighed.

THI KENDES FOR RET:

Landsrettens dom stadfæstes.

I sagsomkostninger for Højesteret skal A betale 200.000 kr. og B og X A/S hver betale 100.000 kr. til Skatte- og Vækstministeriet.

De idømte sagsomkostningsbeløb skal betales inden 14 dage efter denne højesteretsdoms afsigelse og forrentes efter rentelovens § 8 a.